

**Už nééééé!
2000**

Stop všem nepříjemnostem... prosím!

UŽ nééééé!

29.4. – 1.5. 2000

Neuplynul ani celý týden a už je tady další výprava. Takže je vám určitě jasný, proč se jmenuje „Už nééééé!“. V pondělí večer jsme přijeli z Velikonoc a na vybalování, praní, další balení, naplánování nové trasy, opravy a dostrojování kol jsme měli přesně 3 dny. Do toho pakárna v práci, protože se normální pracovní týden musí vecpat do čtyř dnů. Přesto se všechno musí stihnout ...

Ale i přes ten všechen shon se v pátek scházíme na Pražačce (Já, Dig, Martin a Terka) a v 16.00 hod. odjíždíme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	957	0	0	25

Potíže, potíže a zase potíže. Je krásně, ale fouká silný vítr. Samozřejmě proti. Jak jinak. Markétě se hnulo kolo v zadních vidlicích a začalo soustavně brzdít. Dig.

Počkej, počkej, nepředbíhej! Já jsem teprve někde u Kyjských rybníků a zjišťuju, že mi to nějak nejede. Pobolívá mě koleno a každý šlápnutí proti tomu hurikánu mi dává dost zabrat. Ve Štěrboholech začínám zvažovat, jestli na to vůbec mám. Jednak brzdím ostatní a jednak je to i pro mě docela utrpení. Myslím, že už si toho všimli. Dig poslal Martina s Terezou napřed a pak začal na kraji silnice zkoumat, proč to nejede. Přišel na to, že se skoro vůbec netočí zadní kolo.

Mrk.

Jenom takovej dotaz: a přední se točilo normálně? Dig.

Tak dobrá, točí se. Ale drhne! Odstrojujeme bágly. Přitom se odtrhl připojovací zip mezi báglem a nástavbou. To je teda radost. Takže mezitím, co Dig narovnává zadní kolo ve vidlicích, já zašívám.

Opravy jsou u konce, bágly zpět na svém místě, zvolna pokračujeme v jízdě. Jede se mi o poznání lépe.

Ostatní na nás čekají za zatačkou u kaliště. Líčíme jim naše potíže a jsme rádi, že už nic jiného nebrání dalšímu postupu. Až na ten hnusnej protivítr.

Za Královicema jsme opustili Prahu. Máme za sebou něco málo přes deset kilometrů a vyčerpání jsme zhruba jako po třiceti. Chvilí odpočíváme, doplňujeme čokoládinky do krve a pak pokračujeme.

Babice, Babičky, Mukařov. Trochu se ochladilo. Taký jsme někde ztratili Martina. Čekáme na něj a oblékáme se. Martin dorazil po chvíli. Má nějaký potíže, bolí ho svaly na nohou.

K.N.Č.L. Martinovi se jede čím dál tím hůř. Zastavujeme. Zkusíme, jestli by mu nepomohla chemie, kterou si беру já, když mě zlobí koleno.

Oleška. *Chceme jíst, ale zrušili tady obě hospody!!* Dig zuří. Stmívá se a naše automatická výstraha začíná blikat. Teda pouze těm, co mají v provozu tzv. „BLIK 6“. Ostatní si musí zapnout výstrahu ručně. Jedeme dál a jsme už z daleka vidět jako blikající cirkus.

Ve Ždánicích mají hospodu, ale plotna je studená. Posílají nás do další vesnice vzdálené asi 2 kilometry. Při průzkumu ztratil Martin čirou optiku. Přišel na to v Maloticích, ale už jsme byli tak daleko, že návrat a hledání nemá naději na úspěch. Kromě toho je už tma.

V Maloticích jsme zastavili u hospody. Tady se vaří a dokonce výborně. Po večeři jsme se vydali dál s tím, že při nejbližší vhodné příležitosti začneme hledat nocleh. Dojeli jsme do vesnice Doubravčany. V okolí má být les, jenže kudy do něj? Je tma. Zkoušíme různé cesty mezi baráčkama a už napodruhé jedeme správně. Martina s Terkou jsme poslali na průzkum místa noclehu. Les je do kopce, ale nahoře je to placatý. Tak jsme tam nahoru vytlačili kola a začali s budováním doupat. Pořád strašně fouká a vítr lomcuje se stromama. To teda bude noc! Mrk.

Naštěstí jsou tu borovice a nějaké listnáče a ty se nelámou. Rovnou se vyvracejí. No nic. Stavíme doupata s plachtou v režimu „STAND BY“. Dig.

To znamená, že máme natažený šňůry a plachta leží vedle tak, abychom jí mohli co nejrychleji natáhnout, jakmile začne pršet. Ale vzhledem k tomu, že na nebi je vidět asi milión hvězdiček, dá se předpokládat, že déšť nepřijde. Ať alespoň do rána přestane foukat ten vítr...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Doubravčany	48.5	1009	51.8	14.7	25 - 16

Ráno 29.4. sobota

To teda byla noc. Jsem ráda, že už je ráno. Celkem vám doporučuju horror „Záhada Blair witch“. Myslím, že už pak nikdy nebudete chtít vkročit do lesa, natož v něm dobrovolně strávit noc. Večer, při usínání, jsem si na ten film totiž vzpomněla. A pak jsem co chvíli slyšela v burácení větru odněkud ze tmy dětský křik a pláč a asi dvakrát jsem šťouchala do Diga, protože se mi zdálo, že už nežije.

No, docela fajn. Ale v noci mi to jako sranda nepřišlo. Navíc pořád fouká. Vítr se přes noc neutišil. Vaříme čaj, snídáme a balíme.

Pak vyrážíme na silnici a dál podle plánu. Dneska bychom chtěli dojet k Velkému Dářku, což je rybník, ve kterém pramení řeka Sázava. Je to docela daleko a jestli bude pořád takovejhle protivítr, tak to teda nechci vidět, kam dojedeme. Mrk.

A to já zase naopak chci vidět, kam dojedeme. Dig.

Cestou se neděje nic zvláštního. Sklon krajiny i naší cesty je víceméně nulový a kdyby nás nebrzdil ten víchr, jelo by se úplně báječně. Takhle jedeme po rovině za maximálního úsilí rychlostí 15 km/h. Navíc i z kopce musíme šlapat. Jediný, co nás utěšuje, je představa, že kdyby takhle foukalo i zítra, budeme mít vítr v zádech ...

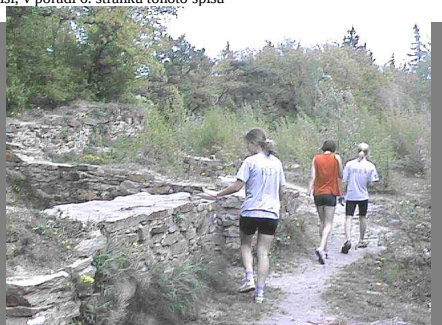
Za Chlístovicema jsme odbočili na hrad Sion. Je to hrad, kde trávil svoje poslední dny za husitských válek Jan Roháč z Dubé. Jak uvádí informační tabule přímo na asi nádvoří, byl hrad čtyři měsíce

obléhán vojsky císaře Zikmunda a posléze dobyt. Ovšem v knize „999 turistických zajímavostí České republiky“ jsme se dočetli něco jiného. Píší tu doslova:

Hektická doba husitských válek skončila 6. září roku 1437 nad potokem Bahýnka u obce Chlístovice na Kutnohorsku. Sem se po porážce radikálních husitů u Lipan stáhl se svými věrnými husitský hejtmen Jan Roháč z Dubé, který odmítl přijmout za krále Zikmunda Uherského, a odtud škodil jeho příznivcům. Sion nakonec oblehlo velké královské vojsko pod velením Hynka Ptáčka z Pirkštejna, Roháčova strýce, a čtyři měsíce jej dobývalo. Po těžkých bojích, při kterých byl hrad zasypáván kamennými dělovými koulemi a jeho hradby podkopány, Roháčova družina podlehla. Mnoho obránců bylo pobito, 58 zajato a včetně Jana Roháče později v Praze oběšeno. Tak alespoň líčí poslední dny hradu Sionu dobové kroniky. Archeologové, kteří tu prováděli výzkum, však tvrdí něco jiného. Sion byl poměrně malý hrad, kterému chyběl i vlastní zdroj vody. Mohl bu těžko odolávat několikaměsíčnímu obléhání. Ani jeho opevnění nebylo příliš na výši, i když se je obránci snažili na poslední chvíli zdokonalit. Podkopy hradeb nebyly nikde zjištěny. Také množství koulí, nalezených v hradním areálu nesvědčí o dlouhém ostřelování. Zdá se tedy, že královské vojsko ke svému úkolu přistupovalo liknavě, nemělo příliš chuti Jana Roháče porazit. Pan Hynek Ptáček zřejmě dlouhou dobu umožňoval svému synovci doplňovat zásoby. Teprve když se přiblížila uherská posila pod velením Michala Országha, udeřilo vojsko na hrad doopravdy. Útok prý překvapil Roháče a jeho posádku při obědě. Po třech dnech hrad bez většího odporu padl. Zikmund si úspěchu velmi považoval, brutální popravou Roháče a jeho druhů si však proti sobě popudil většinu české šlechty. Sion založil Jan Roháč z Dubé mezi léty 1426 – 27 jako svou soukromou rezidenci. Po dobytí r. 1437 již nebyl obnoven a zanikl. Tolik kniha.

Z hradu toho opravdu moc nezbylo. To, co můžeme vidět dneska, je pokus Klubu českých turistů zrekonstruovat alespoň půdorys původního hradu.

Už nééééé! Já už nechci číst další, v pořadí 6. stránku tohoto spisu

Chvilí ještě odpočíváme a pak zase jedeme dál.

No vidíte, už máte za sebou 6. stranu tohoto veledíla. To bylo řečí...

Název výpravy je výstižný, a onen výkřik "Už nééééé!" se dá interpretovat třeba jako „větru už bylo dost“. Je totiž pěkně nechutnej. Pořád fouká proti nám. Je to horší než včera. **Sere mě to!!!** (*Citlivé vyjádření se něžné dívky ke vzniklé situaci.*)

Po nějakých třiceti kilometrech už toho máme tak akorát dost. Je čas oběda a pauzy. Hledáme hospodu. Projíždíme Červenýma Janovicema, ale všude mají zavřeno. Musíme tedy dál. Cestou do Zbýšova jsme jeli chvíli s větrem v zádech. Sice jenom asi kilometr, ale i tak jsme si jej pěkně vychutnali. Pak přišla zatáčka doprava a veget skončil. Prudkej náraz zepředu a zbrždění zhruba na poloviční rychlost. No jo, jedeme správně.

Ve Zbýšově mají hospody dvě. V jedné zrovna probíhala svatební hostina, takže jsme se usadili v té druhé... Myslím, že to vůbec nevadilo. Příjemná obsluha, porce obrovské... No co byste například řekli plnému talíři guláše se šesti knedlíkama za 36 korun?

Ani se nám nechce dál. Jsme zhruba v půlce dnešní etapy. Cestou opravujeme Martinovo hlavové složení. Už od počátku výjezdu mu totiž kolo podivně cvaká a bouchá, jak by řekl naprostý laik (já). Někdo věci znalejší by dodal, že se nepatřičný zvuk ozývá z oblasti hlavového složení, případně odpružení vidlice. A protože mu to přestalo zatáčet, tak se na to odborník (Dig) rovnou vrhl a začal opravovat. Leč neúspěšně. Problém je v tom, jak jsem stačila vyrozumět, že nemají potřebný nástroj na povolení matic hlavového složení. (Pozn. k fotu – to co vidíte, je opravdu stanový kolík a kladivo.)

V Leštíně u Světlé n.S. jsme si u jednoho domku vypůjčili velké Sikyho kleště a oprava proběhla o něco úspěšněji.

Sice to už zatáčí, ale cvakání úplně nezmizelo. Mrk.

Nejbližších 20 km se zabýváme problémem lupání a bouchání v oblasti Martinovy vidlice. Nepomáhá ani zaklínadlo o oleji (čemu Dig nerozumí, tam prý patří olej). Ze všeho odkapávají ropné produkty, ale cvakání přetrvává. Rachot ustává samovolně až večer.

Dig.

Polykáme další a další kilometry. Přibývají kopečky a kopce a vítá nás Českomoravská vrchovina. Ale Velké Dářko se pořád nepřibližuje. Neděje se vůbec nic, co by stálo za zmínku. Tady v kopcích alespoň pocítujeme ten vítr o něco míň než v otevřené krajině. Ne že by zmizel, to vůbec ne. Ale necítíme ho kupříkladu, když jedeme do kopce. A když jsme nahoře a těšíme se na odpočinek při sjezdu, opře se do nás téměř plnou silou. Co chvíli odpočíváme.

V Havlíčkově Borové zastavujeme a jdeme do hospůdky. Je to, zdá se, dneska poslední šance na občerstvení. Dig s Martinem si objednávají hromadu párečků a my s Terkou pouze čaj. Nějak nám od oběda ještě nestačilo vyhládnout. Pak sledujeme v televizi zápas mistrovství světa v hokeji a když už je jasné, že Finy porazíme, zvedáme se. Mezitím se setmělo a dokonce i vítr už fouká méně.

Mrk.

Musím přiznat, že od přechodu Ardén jsem 90 km proti silnému větru nejel.

Dig.

Je tma, že by se dala krájet. Zbývá nám nějakých 5 kilometrů. Projíždíme vesnicí Vepřová a za ní vede silnice lesem. Vpravo mezi stromy se objevil rybník. Myslím, že nás všechny shodně napadlo: „Tady by se dalo spát ...“. Navíc k němu vede pěšinka, takže je to jasný. Rybník jako rybník. Kdo ví, jak by to nakonec u Velkého Dářka vypadalo s noclehem. Pokud si to dobře pamatuju, jsou kolem něho dokola kempy a tam, kde nejsou, jsou bažiny.

Navíc je asi 23 hodin a už jsme všichni dost unavení. Stavíme tedy doupata v lese u rybníka. Plachtu necháme zase připravenou, co kdyby...

Mrk.

Ještě se jdu s Markétou vykoupat a pak Pak jsme si šli lehnout. Sotva jsme si lehli, zjistili jsme, že ležíme hlavou dolů. Tak to nepůjde. Vstáváme a obracíme ležák o 180 stupňů. Hm, pořád nic moc. Musíme ležák posunout ještě asi o metr. Tím jsme terénní schod posunuli do oblasti zad. Dobrou noc. Dig.

Jeňže jsme tím šachováním s ležákem probudili Martina s Terezou, kteří, zatímco my jsme se koupali, usnuli. A to se chtěli jít původně taky vykoupat... Tak dobrou...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vepřovský N. ryb.	45.5	1106	96.5	14.8	9 - 23

Ráno 30.4. neděle

Budí mě řev ptáků a šum potoka. Terka s Martinem se jdou koupat.

Ještě že jsme my zvládli koupel včera večer. Pak snídáme.

Vyjíždíme kupodivu brzy, před desátou.

Dig.

Jedeme do Račina a odtud lesem po ž.t.z., většinou z kopce. Přestalo foukat a jede se suprově. Za chvíli jsme v Příbyslavi.

Tam mají na náměstí otevřenou cukrárnu. Musíme vyzkoušet, jakou mají zmrzlinu a koňakové špičky. Hmmmm, výborný....

Pak pokračujeme do Havlíčkova Brodu. Jedeme přes Hesov, kde je obrovská továrna na Pribináčky. Z Hesova vede šílenej kopec nahoru. Tak šílenej, až se Terka ujišťuje, jestli jedeme opravdu správně. Pravda, navigátora sice dnes dělám já, ale tuhle trasu plánoval Dig. Což nic nemění na tom, že kdybych trasu plánovala já, byly by ty kopce možná ještě šílenější...

No ale pak už se jede pěkně. Do Havlíčkova Brodu je to z kopce. Terka se ujala vedení a vyvedla nás z města. Má tady všude kolem nějaké babičky, tetičky a podobné příbuzné, takže je tu jako doma. Další cesta jde podél Sázavy a až na dva kopce je to po rovině. Terka si stěžuje na bolest v kolenou. Slibujeme jí, že ve Světlé nad Sázavou si dáme oběd a odpočineme si.

Taky že jo. Zastavili jsme u první hospody a dobře jsme udělali.

Dig si dal dvě smažená kuřecí stehna a my ostatní cmundu se slaninou, Martin dokonce dvakrát. Dneska je to oproti včerejšku víc než pohoda.

Ovšem po obědě nás čekají Stvořidla. To je takovej úsek na Sázavě, kterej znají především vodáci. Vyznačuje se neuvěřitelným množstvím obrovských balvanů v řece a když tudy jedete v lodi, stojí to opravdu za to. Po břehu vede červená turistická značka, po které se nás teď Dig chystá vláčet. Na značku jsme se napojili hned za Světlou. Nejprve je cesta moc příjemná. Jedeme pěšinkou pořád podél Sázavy. Po chvíli však začíná pakárna. Cestička vede po břehu a je to šílený. Je tam polom a lidi nám říkají, že je to nesjízdný.

Mrk.

To nakonec dobře vím. Jenom mě zajímá, co je tam horšího než obvykle. Na to mi nikdo není schopen odpovědět. Pokračujeme. Pořád nás lidi odrazují. Já bych jim i uvěřila. Pravda, musíme s Martinem velmi často napnout síly na vyvlečení všech kol, protože holky to nemají vůbec a každý z nás možná s vypětím všech sil. Ovšem je to tu krásné.

Dig.

Je to tu krásné, to jo. Ale kluci se strašně nadřou. Jsou chvíle, kdy mě štve, že nejsem kluk, nebo že nemám takovou sílu jako oni, nebo že mám kolo, který je strašně těžký. A nebo rovnou všechno dohromady. Jenže i kdybychom s Terkou popadly společně jedno kolo, tak to prostě nemáme. Přes jeden strom mi kolo dokonce pomohl přetáhnout nějaký cizí kluk. Jede tudy docela dost lidí s kolama. Ale všichni mají kola lehká, bez bagáže. Žabaři.

Mrk.

Už se všichni těšíme na koupel, až odtud vyjedeme. Zatím je terén hroznej. Všichni, kdo nás tu vidí, jen nevěřicně kroutí hlavama.

Dig.

Lidi, které míváme, nám fandí a uzavírají sázky, jestli to projedeme. Na rovných místech je vždycky předjíždíme, ale když přetahujeme kola přes klády, tak nás vždycky zase dohoní. Naši kluci jsou fakt úžasní. Znovu a znovu se neúnavně vrací, aby nám s kolem pomohli přes stromy nebo do prudké stráně. Zvládají to tak rychle, že se málem nestačíme kochat pohledem na divokou Sázavu. Konečně to máme za sebou. Ale stálo to za to a dle řečí těch lidí jsem se obávala, že to bude daleko horší.

Mrk.

A pak už slavnostně vjíždíme do kempu „Stvořidla“. Ti, co nás vidí přijíždět od lesa, se zastavují a nechápou. Projeli jsme v jízdni formaci celý kemp a pokračujeme po červené. Projeli jsme ještě kus lesa

Dig.

a našli to jediné nejsprávnější místo na koupání. Jdeme do vody. Vůbec není teplá. A je jí tu po kotníky. Teprve usilovným pochodem na druhou stranu objevil Martin velmi hluboké místo, kde mu voda dosahovala téměř až ke kolenům. Namočili jsme se, ochladili a pak jsme se na přilehlé louce rozplácli na sluníčku.

Dig.

Prý jenom namočili... Martin s Digem se tam váleli nejméně půl hodiny.

Mrk.

Je nádherně.

Když k nám dorazil stín, vydali jsme se na další cestu. Pokračujeme do Ledče nad Sázavou. Martin se pozastavil nad mojí zmínkou o brutálním kopci. Měl dojem, že když slyší takovýhle výraz ode mě, nedá se nahoru vůbec dostat. Nebyl daleko od pravdy. Ale jsme šikovní a i tohle jsme zvládli. Jsme na silnici. Nějaký kluk ten kopec vyjel. Pravda na úplně prázdném, odlehčeném kole a měl s sebou holku. Tu jsme vyjíždět neviděli.

Dig.

Já jo. Šla pěšky a kolo vedla.

Mrk.

Pak nám radili, že máme ještě jet po č.t.z. Ale moje vůle je pokračovat po silnici. Proti tomu, co jsme teď absolvovali, se jede královsky. Přišel sjezd. Docela dlouhý a dost příkrý. Profičili jsme kolem cedula Ledeč n.S. a vrátili se šedesátikilometrovou rychlostí do města. Z jedné odbočky nám málem do cesty vjel ten kluk s holkou. Jejich výraz mi bohužel unikl. Ono v šedesáti se toho kolem moc sledovat nedá. Škoda. Brzdíme na náměstí. Martin zastavil za mnou a něco bublá. Pak z něj vypadlo, že proletěl díru v silnici, čímž mu vyletěly bágly z háků a utrhl se „majk“ od vysílačky. Chvilku opravujeme a pak zase jedeme, nebo lépe: ploužíme se. Je strašné vedro a kromě toho vyjíždíme, co jsme si sjeli. Musíme si odpočinout. Jsme skoro nahoře. Za sebou dole vidíme Ledeč, vlevo kolonii „v hlíně se hrabačů“ a za ní údolí a vpravo bouřku. COŽE?! Všechno přetěsnit a připravit na brodění s hloubkou toku jeden metr! A kromě toho maximální rychlostí pryč! Nedaří se mi určit směr, kterým bouřka postupuje. Na tmavě fialovém podkladě jsou velmi dobře vidět šedé až bílé svislé šmouhy. To je voda. A není jí zrovna málo. Mimo to jsou krásně vidět blesky a doléhá sem hřmění. Markéta pronesla: „Jen aby to nebyla bouřka, té se bojíme velmi neradi.“

Dig.

Nevím proč mě Martin zlobí s tím, že nejlepší je přečkat bouřku pod drátama elektrického vedení. Mrk.

Upalujeme dál. Je to tu nahoru a dolů v příznivém poměru dolů. Vítr máme v zádech a už je cítit voda. Bohužel se únik zpomaluje. Terka už nějak nemůže. A Martin tvrdí, že nepomáhají ani sliby ani výhrůžky. Dig.

Zato já upaluju, co můžu. Představa, že mám v zádech bouřku, mě žene stále rychleji. Takhle nějak si představuju „Turboželvu“. Mrk.

Pořád si myslím, že se tomu dá ujet. Jo! Odhalil jsem směr jejího postupu. Začala se stáčet jižně. To je dobře, protože my jedeme západně. Jedeme pořád víc z kopce. Je to paráda. Právě jsme vletěli do Zruče n.S. a hledáme hospodu. Není to jen tak. Dneska jsou čarodějnice a nikde ani lokálek. Až na jeden, který objevil Martin. Dig.

Jde sice o „lepší podnik“, ale neodradilo nás to. Hodili jsme se do gala a vrazili dovnitř. Měli tam jídla vyšších cenových kategorií a obrovské akvárium. Najedli jsme se, napili a jedeme dál. Už je tma. Mrk.

Jedeme zvolna, protože bouřka odtáhla jinam a nás nic nehoní. Ale bylo to o fous. Ve tmě je vidět mnoho ohňů, setkáváme spoustu místní omladiny, v mnoha případech se navzájem podpírající a neschopné dalšího postupu. V rytmu kopců nahoru a dolů jsme dojeli do Kácova. Konzultujeme s mapou kudy dál a kde kosti složit. Našli jsme výjezd a hledali vhodnou odbočku do lesa. Jedna se namanula. Akorát malá nevýhoda, je to z.t.z. Nevadí, najdeme jakýkoliv plácek a zalezeme. Asi po kilometru jsme takový našli. Stavíme doupata. Poprvé letos natáhneme plachty. Zase to nebude jen tak. Jsou totiž nové, nebo aspoň obnovené, nemají na sobě šňůrové úpravy a ještě nebyl čas je vyzkoušet. Je to trochu horror. Dig.

Země je tvrdá a nejdou do ní zatlouct kolíky. Navíc jsme zjistili, že máme plachtu o 90° obráceně. Tak otáčíme a znovu upevňujeme. Konečně zalézáme. Je to nádhera...

Někdy uprostřed noci nastal rozruch. Tlupa několika kluků se tudy přesunuje patrně od nějakého ohně. Svítěj kolem sebe baterkama, dost hlasitě o čemsi debatují, ale najednou ztichli. To už byli blízko a bylo jim rozumět. „Hele támhle sjelo auto.“ „To není auto, vole, to je něco jinýho.“ „No jo, vole, to je stan.“ „A ty vole, kola, vole.“ „Ty vole, to mají jenom takovou plachtu...“ Pak všechno utichlo a nic nebránilo klidnému spánku až do rána.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Kácov	60.0	1199	93.6	14.8	28 - 7

Ráno 1.5. pondělí

Probudili jsme se před osmou. Konečně si můžeme prohlédnout, kde jsme to spali. Je tu krásně. Jsme na louce v údolí obklopeném kopci a kousek od nás teče potok.

Snídani vaříme na cestě, po které jsme přijeli.

Akorát se potom musíme stejnou cestou vrátit zpátky na silnici. Připravujeme se na parný den, mažeme se krémem na opalování a pak vyrážíme. Vyjíždíme kopec nad Kácovem. Nahoře má nějaké problémy s kolem pro změnu Dig. Něco ho brzdí a vydává to podivné zvuky. Obává se toho nejhoršího – prasklé zadní osy. Nakonec šlo o to, že stojánek, který si tam připevnil přes zimu, se nějak nebezpečně přiblížil k zadnímu plášti, čímž bylo vysvětleno ono brždění i ten kovově plastový zvuk. Dig nakonec rozhodl, že celý stojánek po příjezdu odmontuje. Jedeme dál. Cestou do Ratají n. S. ještě několikrát stavíme a Dig provádí drobné opravy a úpravy Terčina řazení a mých uvolněných řídítek. Pak už nic nebrání výstupu a sjezdu na Talmberk a do Sázavy nad Sázavou.

U silnice je otevřená hospoda. Přestože je teprve půl dvanácté, zastavujeme na oběd. Přeci jenom je sváteční pondělí a kdo ví, budou-li mít ještě někde dál otevřeno. Po jídle pokračujeme. Cestu ze Sázavy už dobře známe, není na ní nic záluďného. Co se ovšem jako na potvoru nestalo? Začal zase foukat vítr. A jak jinak, než proti nám. Naštěstí není tak silnej jako při výjezdu. Ale i tak celkem otravuje. Ach jo. Snažíme se jet co nejrychleji a držet jízdní formaci v pelotonu. Ale Dig nasadil takové tempo, že mu jen stěží

stačím, lépe řečeno, nestačím mu. I když jsme po obědě, nějak se mi nedostává energie. Chvíli jede vedle mne a u hostince „Propast“ zastavujeme. Martin s Terkou si jdou koupit zmrzlinu a my s Digem do sebe tlačíme nejčokoládovitější čokoládu Milku a jiné pamlsky a po odpočinku se vydáváme přiblížit se zase o kus ku Praze. Jede se mi líp, ale zase začíná být pozadu Terka. Martin se k ní přidává a baví jí nějakými vtipnými historkami, protože když nás konečně dojeli, chtějí se na celé kolo.

Dig má pocit, že jedeme pomalu, ale nevím, kam pospíchá. Je zhruba 15 hodin, když překračujeme hranice Prahy. Máme spoustu času, příjezd je nhlášen na 19-tou hodinu. V Kolodějích koukáme po hospůdce, kde bychom se občerstvili. Hospodu tu nemají, takže musíme až do Hájku. Nikomu to nevadí, až na Terku, která cestou proletěla jakousi dírou napříč silnice. A cestou zpátky si pak dává zatraceně bacha, aby se jí to nestalo znova.

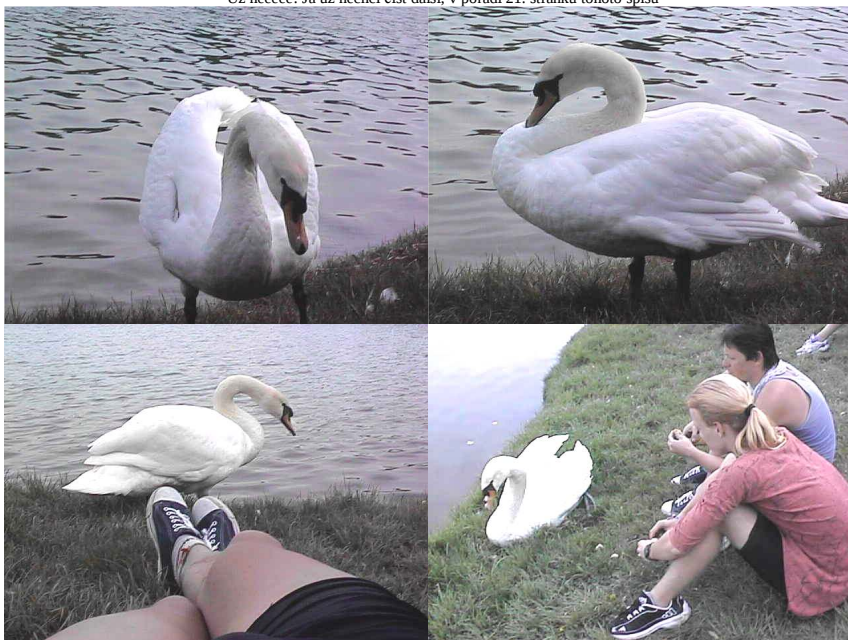
Ta hospůdka byla moc příjemná. Dali jsme si pivo a seděli venku na lavičce. Pozorovali jsme život kolem a přitom jsme spořádali ještě spoustu dalších věcí, každý na co měl chuť. Brambůrky, zmrzlinový pohár ...

Pak se Dig přiznal, proč tolik pospíchal. Chtěl totiž být v Praze brzo kvůli tomu, že zamýšlel rozplácnout se v Dubečku u rybníka. Ale i tak máme ještě řů čas. Kolem rybníka je spousta lidí, ale skoro nikdo se nekoupe. Možná to souvisí s tím, že se maličko zatahlo a všichni už vylezli. My se taky válíme na břehu a pozorujeme labuť, která k nám připlula. Vzpomněla jsem si, že mám v báglech ještě pár nesnědených natvrdlých rohlíků a že bych mohla labuť nakrmit. Mezitím se labuť uráčila vylézt na břeh, asi aby nemusela lovit kusy rohlíků z vody, a přiblížila se k nám. Pak vyndal i Martin svoje zbylé rohlíky a rázem se z našeho břehu stala velkovýkrmná, protože se odněkud připlavil i kačer se třemi kachnami. Bylo hrozně srndovní sledovat, jak se o rohlíky perou hlava nehlava. Když měli dost, odchodem ohlásili konec svačiny a zůstala akorát ta labuť.

Už neéééé! Já už nechci číst další, v pořadí 20. stránku tohoto spisu

No vidíte, už máte za sebou 20. stranu tohoto veledíla. To bylo řečí...

A pak si po zbytek doby, co jsme tam seděli, čistila svoje peří a víc se o nás nezajímala.

Najednou zahřmělo. Podívali jsme se na oblohu. Sakra, přihnaly se černý mraky. Nějak jsme se zabrali do laškování s ptactvem a zapomněli sledovat hodinky i oblohu. Jako na povel jsme se zvedli, nasedli na kola a upalovali do Prahy. Snad tomu i tentokrát ujedeme. Terka s Martinem nasadili tempo a zmizeli kdesi v oblacích prachu před námi. Nechápu. Já taky jedu svým maximálním tempem, za mnou jede Dig a ještě mě mírně popohání k rychlejšímu šlapání. Ďap ťap...

Na Pražačku jsme dorazili pár minut po šesté hodině. Uklidili jsme kola do strojovny a začalo pršet. Právě včas. Nejhorší slejvák a bouřka se sice přihnala až kolem deváté hodiny, ale i tak jsme měli neuvěřitelný štěstí.

Tak čau, příště...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	54.5	1280	81.0	17.8	34 - 21

Účast 4 kusy: Markéta, Tereza, Martin, Dig
(konečně někdo ocenil, že jsme **kus**, vid' Terko...)
Oficiálně přiznaná kilometráž: 323 km
Příště: Narozeniny

Trasa výpravy „Už nééééé!“

29.4. – 1.5. 2000

Praha – Žižkov

výjezd Dubeč

Dubeček

Královice

Březí

Babice

Babičky

Mukařov

Vyžlovka

KNČL

Oleška

Ždánice

Malotice

Doubravčany

Zásmuky

doprava

Sobočice

Horní,

Dolní Jelčany

Hatě

Jindice

Křečovice

Onomyšl

Košice

po 2 km

doprava

Albrechtice

Chlístovice

Hrad Sion

Týniště

před Vykáň

ostře doprava na

hlavní, po 1 km

doleva

Březová

Korotice

Vilémovice

na hlavní

doprava

Červené Janovice

na kraji doleva

Plhov

Petrovice 1

přímo

polní cesta

na

Damírov

Krchlebská Lhota

Zbýšov

Chlum

Dobrnice

na zač. doleva

Leština u Světlé

doprava po hlavní na

konci doleva

Štěpánov

Habry

Miřátky

Vepříkov

doprava

Nejepín

Chotěboř

jihovýchodní výjezd

Marieves

Střížkov

Jitkov

Havlíčková Borová

Vepřová

Račín

doleva

polní cesta

Radostín

Velké Dářko

žlutá.t.z.

Račín

Velká Losenice

Pořežín

Přibyslav

Dlouhá ves

Bartoušov

Havl. Brod

Okrouhlice

Světlá n. S.

červená t.z.

Stvořidla

Ledeč n. S.

severozápadní výjezd

Habrek

odb. doleva

Jedlá

Pavlovice

Pertoltice

Zruč n. S.

západní výjezd

Chabeřice

Holšice

Zliv

Kácov

na hlavní doprava

Kozinec

doleva

Vranice

Zbizuby

u božích muk doleva

Podveky

Ježovice

Rataje n. S.

Talberk

Sázava n. S.

podél řeky

Černé Budy

Stříbrná Skalice
Hradec
Jevany
Vyžlovka
Štíhlice
Doubravčice
Masojedy

Radešín
Doubek
Babičky
Babice
Březí
Křenice
Královice

Praha – Žižkov

Už nééééé! Já už nechci číst další, v pořadí 24. stránku tohoto spisu

© Hell's Tour+ 2000
„D“ & „Ma“
Neprodejné

No vidíte, už máte za sebou 24. stranu tohoto veledíla. To bylo řečí...